

Talmud Navigator

✦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		■ מימרא-statement ♪ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof												
מקרא-kev:														
מגילה-מגילה נקראת														
מימרא		מ א נ ד ב ג ה ו ז ח ט י כ												
מגילה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בחמשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר.												■	מ	ב.
כרכין המוקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר, כפרים ועיירות גדולות קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה.												■	מ	ב.
כיצד?												◇	מ	ב.
הל להיות ארבעה עשר בשני - כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.												◇	מ	ב.
הל להיות בשלישי או ברביעי - כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.												◇	מ	ב.
הל להיות בחמישי - כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום. ומוקפות חומה למחר.												◇	מ	ב.
הל להיות ערב שבת - כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות ומוקפות חומה קורין בו ביום.												◇	מ	ב.
הל להיות בשבת - כפרים ועיירות גדולות מקדימין וקורין ליום הכניסה, ומוקפות חומה למחר.												◇	מ	ב.
הל להיות אחר השבת - כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.												◇	מ	ב.
מגילה נקראת באחד עשר.												■	ג	ב.
מגלן?												^	ג	ב.
מגלן?												♪	ג	ב.
חכמים הקילו על הכפרים להיות מקדימין ליום הכניסה כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבכרכים		כדבעינן למימר לקמן:										♪	ג	ב.
אנן הכי קאמרינן: מכדי, כולהו אנשי כנסת הגדולה תקנינהו, דאי סלקא דעתך אנשי כנסת הגדולה ארבעה עשר וחמשה עשר תקון - אתו רבנן ועקרי תקנתא דתקיננו אנשי כנסת הגדולה?												!	ג	ב.
אין בית דין יכול לבטל דברי בית דין חבריו אלא אם כן גדול ממנו בחכמה ובמנין		והתנן:										!	ג	ב.
אלא פשיטא - כולהו אנשי כנסת הגדולה תקינו, היכא רמיזא?												◇	ג	ב.
אמר קרא (אסתר ט') לקים את ימי הפרים האלה בזמניהם - זמנים הרבה תקנו להם.		רב שמן בר אבא אמר רבי יוחנן:										!	◇	ג.
האי מיבעיא ליה לגופיה												♪	ג	ב.
אם כן לימא קרא זמן, מאי זמניהם - זמנים טובא.												!	ג	ב.
ואכתי מיבעי ליה: זמנו של זה לא כזמנו של זה												♪	ג	ב.
אם כן לימא קרא זמנם, מאי זמניהם - שמעת מינה כולהו.												!	ג	ב.
אימא: זמנים טובא												♪	ג	ב.
זמניהם דזמני דזמנא, מה זמנא תרי - אף זמניהם תרי.												!	◇	ג.
ואימא תריסר ותליסר												♪	ג	ב.
שלושה עשר זמן קהילה לכל היא, ולא צריך לרבויה.		כדאמר רב שמואל בר יצחק:										!	◇	ג.
הכא נמי שלושה עשר זמן קהילה לכל היא ולא צריך לרבויה.												!	ג	ב.
ואימא שיתסר ושיבסר												♪	◇	ג.
(אסתר ט') ולא יעבור כתיב.												!	◇	ג.
אמר קרא (אסתר ט') כימים אשר נחו בהם היהודים, ימים כימים - לרבות אחד עשר ושנים עשר.		רבי שמואל בר נחמני:										!	◇	ג.
ואימא תריסר ותליסר												♪	ג	ב.

<p>♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מבואה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-kev:</p>	

מגילה-מגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
שלשה עשר זמן קהילה לכל היא, ולא צריך לרבויה.	רב שמואל בר יצחק:											ב.
ואימא שיתסר ושיבסך									⚡			ב.
ולא יעבור כתיב.												ב.
רבי שמואל בר נחמני מאי טעמא לא אמר מבזמניהם?												ב.
זמן זמנם זמניהם לא משמע ליה.												ב.
ורב שמן בר אבא, מאי טעמא לא אמר מכימים?												ב.
ההוא לדורות הוא דכתיב.	אמר לך: [רב שמן בר אבא]											ב.
וז דברי רבי עקיבא סתימתאה דדריש זמן זמנם זמניהם, אבל חכמים אומרים: אין קורין אותה אלא בזמנה.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											ב.
אימתי - בזמן שהשנים כתיקנן, וישראל שרויין על אדמתן. אבל בזמן הזה, הואיל ומסתכלין בה - אין קורין אותה אלא בזמנה.	מיתיבי: אמר רבי יהודה:											ב.
רבי יהודה אליבא דמאן?												ב.
אילימא אליבא דרבי עקיבא												ב.
אפילו בזמן הזה איתא להאי תקנתא.												ב.
אלא לאו - אליבא דרבנן, ובזמן שהשנים כתיקנן וישראל שרויין על אדמתן מיהא קרינן												ב.
תיובתא דרבי יוחנן, תיובתא.												ב.
וז דברי רבי עקיבא סתימתאה. אבל חכמים אמרו: בזמן הזה, הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה.	איכא דאמרי: רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											ב.
אימתי - בזמן שהשנים כתיקנן וישראל שרויין על אדמתן, אבל בזמן הזה הואיל ומסתכלין בה - אין קורין אותה אלא בזמנה.	תניא נמי הכי: אמר רבי יהודה:											ב.
רב אשי קשיא ליה דרבי יהודה אדרבי יהודה, ומוקים לה לברייתא כרבי יוסי בר יהודה:												ב.
ומי אמר רבי יהודה בזמן הזה הואיל ומסתכלין בה אין קורין אותה אלא בזמנה?	[רב אשי]											ב.
אימתי - מקום שנכנסין בשני ובחמישי, אבל מקום שאין נכנסין בשני ובחמישי - אין קורין אותה אלא בזמנה.	ורמינהי, אמר רבי יהודה:											ב.
מקום שנכנסין בשני ובחמישי מיהא קרינן, ואפילו בזמן הזה												ב.
ומוקים לה לברייתא כרבי יוסי בר יהודה.												ב.
ומשום דקשיא ליה דרבי יהודה אדרבי יהודה מוקים לה לברייתא כרבי יוסי בר יהודה?												ב.
רב אשי שמיע ליה דאיכא דתני לה כרבי יהודה, ואיכא דתני לה כרבי יוסי בר יהודה, ומדקשיא ליה דרבי יהודה אדרבי יהודה אמר: מאן דתני לה כרבי יהודה - לאו דווקא, מאן דתני לה כרבי יוסי בר יהודה - דווקא.												ב.
כרכים המוקפים חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר וכו'												ב.
מנהני מילי?												ב.
דאמר קרא (אסתר ט') על כן היהודים הפרזים הישבים בערי הפרוזות, וגו' מדפרזים בארבעה עשר - מוקפין בחמשה עשר.	רבא:											ב.
ואימא: פרזים בארבעה עשר - מוקפין כלל כלל לא												ב.
ולאו ישראל נינהו? ועוד, מהדו ועד כוש כתיב.												ב.

<p> disputants-חולקים ♦ statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p> central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-קודמת < story-מעשה O </p>										
מקרא-kev:												
מגילה-מגילה נקראת												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
ואימא: פרזים בארביסר, מוקפין בארביסר ובחמיסר, כדכתיב (אסתר ט') להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום חמשה עשר [בן] בכל שנה								‡				ב:
אי הוה כתב את יום ארבעה עשר וחמשה עשר - כדקאמרת, השתא דכתיב את יום ארבעה עשר ואת יום חמשה עשר - אתא את ופסיק: הני בארבעה עשר, והני בחמשה עשר.								!				ב:
ואימא: פרזים בארביסר, מוקפין - אי בעו בארביסר, אי בעו בחמיסר								‡				ב:
אמר קרא בזמניהם - זמנו של זה לא זמנו של זה.								!			◊	ב:
ואימא בתליסר								‡				ב:
כשושן.								!			◊	ב:
אשכחן עשייה, זכירה מנלן?								‡				ב:
אמר קרא (אסתר ט') והימים האלה נזכרים ונעשים, איתקש זכירה לעשייה.								!			◊	ב:
מתניתין דלא כי האי תנא											■	ב:
כרכין המוקפין חומה מימות אחשורוש קורין בחמשה עשר.	דתניא, רבי יהושע בן קרחה:										◊	ב:
מאי טעמא דרבי יהושע בן קרחה?								^				ב:
כי שושן, מה שושן מוקפת חומה מימות אחשורוש וקורין בחמשה עשר - אף כל שמוקפת חומה מימות אחשורוש קורין בחמשה עשר.								!			◊	ב:
ותנא דידן מאי טעמא?								^			◊	ב:
יליף פרוזי פרוזי, כתיב הכא (אסתר ט') על כן היהודים הפרזים, וכתבי התם (דברים ג') לבד מערי הפרזי הרבה מאד, מה להלן מוקפת חומה מימות יהושע בן נון - אף כאן מוקפת חומה מימות יהושע בן נון.								!			◊	ב:
בשלמא רבי יהושע בן קרחה לא אמר כתנא דידן - דלית ליה פרוזי פרוזי, אלא תנא דידן מאי טעמא לא אמר כרבי יהושע בן קרחה?								‡				ב:
מאי טעמא? דהא אית ליה פרוזי פרוזי?								‡				ב:
הכי קאמר: אלא שושן דעבדא כמאן, לא כפרזים ולא כמוקפין								‡			◊	ב:
שאני שושן הואיל ונעשה בה נס.	רבא ואמרי לה כדו:							!			◊	ב:
בשלמא לתנא דידן - היינו דכתיב (אסתר ט') מדינה ומדינה ועיר ועיר. מדינה ומדינה - לחלק בין מוקפין חומה מימות יהושע בן נון למוקפת חומה מימות אחשורוש, עיר ועיר נמי - לחלק בין שושן לשאר עיירות.								‡				ב:
אלא לרבי יהושע בן קרחה, בשלמא מדינה ומדינה - לחלק בין שושן לשאר עיירות, אלא עיר ועיר למאי אתא?								‡			◊	ב:
ולתנא דידן מי ניחא? כיון דאית ליה פרוזי פרוזי ומדינה למא לי? אלא, קרא לדרשה הוא דאתא, וכדברי יהושע בן לוי הוא דאתא.	אמר לך רבי יהושע בן קרחה:							!			◊	ב:
כרך וכל הסמוך לו וכל הנראה עמו נידון ככרך.	דאמר רבי יהושע בן לוי:							!			◊	ב:
עד כמה?								^				ב:
כמחמתן לטבריא, מיל.	רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:							!				ב:
ולימא מיל								‡				ב:
הא קא משמע לן: דשיעורא דמיל כמה הוי - כמחמתן לטבריא.								!			◊	ב:
מנצפ"ך צופים אמרום.	ואמר רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:										◊	ב:

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה-</p>		<p>key- מקרא:</p>		
מגילה-מגילה נקראת		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
מימרא						
ותסברא? והכתיב: (ויקרא כ"ו) אלה המצות שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה					ז	ב
מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין?		ועוד, האמר רב חסדא:			ז	ב
אין, מהוה הווי, ולא הווי ידעי הי באמצע תיבה והי בסוף תיבה, ואתו צופים ותיקינו: פתוחין באמצע תיבה וסתומין בסוף תיבה.					!	ג
סוף סוף אלה המצות - שאין נביא עתיד לחדש דבר מעתה					ז	ג
אלא שכחום וחזרו ויסדום.					!	ג
תרגום של תורה - אונקלוס הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי יהושע. תרגום של נביאים - יונתן בן עוזיאל אמרו מפי חגי זכריה ומלאכי, ונודעוזה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה. יצתה בת קול ואמרה: מי הוא זה שגילה סתריי לבני אדם? עמד יונתן בן עוזיאל על רגליו ואמר: אני הוא שגילתי סתריך לבני אדם! גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי, ולא לכבוד בית אבא, אלא לכבודך עשיתי שלא ירבו מחלוקת בישראל. ועוד ביקש לגלות תרגום של כתובים, יצתה בת קול ואמרה לו: דייך מאי טעמא - משום דאית ביה קץ משיח.		ואמר רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:				ג
ותרגום של תורה אונקלוס הגר אמרו?					ז	ג
מאי דכתיב (נחמיה ח) ויקראו בספר תורת האלהים מפרש ושום שכל ויבינו במקרא.		והא אמר רב איקא בר אבין אמר רב חננאל אמר רב:			ז	ג
ויקראו בספר תורת האלהים - זה מקרא					ז	ג
מפרש - זה תרגום					ז	ג
ושום שכל - אלו הפסוקין					ז	ג
ויבינו במקרא - אלו פסיקי טעמים, ואמרי לה: אלו המסורת.					ז	ג
שכחום וחזרו ויסדום.					!	ג
מאי שנא דאורייתא דלא אודעוזה, ואדנביאי אודעוזה?					ז	ג
דאורייתא מפרשא מלתא, דנביאי איכא מילי דמיפרשן, ואיכא מילי דמסתמן.					!	ג
דכתיב (זכריה י"ב) ביום ההוא יגדל המספד בירושלם כמספד הדדרמון בבקעת מגדון					!	ג
אלמלא תרגומא דהאי קרא לא ידענא מאי קאמר: ביומא ההוא יסגי מספדא בירושלים כמספדא דאחאב בר עמרי דקטל יתיה הדדרימון בן טברימון ברמות גלעד, וכמספדא דיאשה בר אמון דקטל יתיה פרעה חגיירא בבקעת מגדון.		ואמר רב יוסף:			!	ג
(דניאל י') וראיתי אני דניאל לבדי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את המראה אבל חרדה גדלה נפלה עליהם ויברחו בהחבא.					ז	ג
מאן נינהו אנשים?					^	ג
זה חגי זכריה ומלאכי, אינהו עדיפי מיניה, ואיהו עדיף מיניה. אינהו עדיפי מיניה - דאינהו נביאי, ואיהו לאו נביא. איהו עדיף מיניה - דאיהו חזא ואינהו לא חזו.		רבי ירמיה ואיתימא רבי חייא בר אבא:			!	ג
וכי מאחר דלא חזו מאי טעמא איבעיתו?					ז	ג
אף על גב דאינהו לא חזו - מזליהו חזו.					!	ג
שמע מינה, האי מאן דמבעית - אף על גב דאיהו לא חזי מזליה חזי.		רבינא:			ז	ג
מאי תקנתיה?					^	ג
ליקרי קריאת שמע. ואי קאים במקום הטנופת - לינשוף מדוכתיה ארבע גרמידי, ואי לא - לימא הכי: עיזא דבי טבחי שמינא מינאי.					!	ג
והשתא דאמרת מדינה ומדינה, ועיר ועיר לדרשה, משפחה ומשפחה, למאי אתא?					^	ג
להביא משפחות כהונה ולויה שמבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה.		רבי יוסי בר חנינא:			!	ג

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מגילה-מגילה נקראת	מאי דאמר											
כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנן וישראל במעמדן - כולן מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה	דאמר רב יהודה אמר רב:											ג.
כהנים בעבודתן, ולוים בדוכנן, וישראל במעמדן - כולן מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה.	תניא נמי הכי:											ג.
מכאן סמכו של בית רבי שמבטלין תלמוד תורה ובאין לשמוע מקרא מגילה, קל וחומר מעבודה. ומה עבודה שהיא חמורה - מבטלין, תלמוד תורה - לא כל שכן?	[בית רבי]											ג.
ועבודה חמורה מתלמוד תורה?												ג.
והכתיב (יהושע ה') ויהי בהיות יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש עמד לנגדו [וגו'] וישתחו (לאפיו).												ג.
והיכי עביד הכי?												ג.
אסור לאדם שיתן שלום לחבירו בלילה, חיישין שמא שד הוא	והאמר רבי יהושע בן לוי:											ג.
שאני התם דאמר ליה כי אני שר צבא ה'!												ג.
ודלמא משקרי?												ג.
גמירי דלא מפקי שם שמים לבטלה.												ג.
אמר לו: אמש בטלתם תמיד של בין הערבים, ועכשיו בטלתם תלמוד תורה - אמר לו: על איזה מהן באת? - אמר לו: עתה באתי מיד (יהושע ה') וילן יהושע בלילה ההוא בתוך העמק.												ג.
מלמד שלן בעומקה של הלכה.	רבי יוחנן:											ג.
גדול תלמוד תורה יותר מהקרבנות תמידין. שנאמר עתה באת?	ואמר רב שמואל בר אבניא:											ג.
לא קשיא: הא - דרבים, והא - דיחיד.												ג.
ודיחיד קל?												ג.
נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות.	והתנן: [ת"ק]											ג.
אם היו סמוכות למטה - מטפחות.	רבי ישמעאל:											ג.
בראשי חדישים בחנוכה ובפורים - מענות ומטפחות בזה ובוזה, אבל לא מקוננות.												ג.
אין מועד בפני תלמיד חכם, כל שכן חנוכה ופורים.	ואמר רבה בר הונא:											ג.
כבוד תורה קאמרת, כבוד תורה דיחיד - חמור, תלמוד תורה דיחיד - קל.												ג.
פשיטא לי: עבודה ומקרא מגילה - מקרא מגילה עדיף, מדרבי יוסי בר חנינא.	רבא:											ג.
תלמוד תורה ומקרא מגילה - מקרא מגילה עדיף, מדסמכו של בית רבי.												ג.
תלמוד תורה ומת מצוה - מת מצוה עדיף												ג.
מבטלין תלמוד תורה להוצאת מת ולהכנסת כלה.	מדתניא:											ג.
עבודה ומת מצוה - מת מצוה עדיף, (במדבר ו') מולאחתו												ג.
ולאחותו מה תלמוד לומר? הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו, ושמע שמת לו מת, יכול יטמא - אמרת: לא יטמא. יכול כשם שאינו מיטמא לאחותו כך אינו מיטמא למת מצוה - תלמוד לומר ולאחתו: לאחותו הוא דאינו מיטמא, אבל מיטמא למת מצוה.	דתניא:											ג.
מקרא מגילה ומת מצוה הי מינייהו עדיף? מקרא מגילה עדיף משום פרסומי ניסא, או דלמא מת מצוה עדיף - משום כבוד הבריות?	בעי רבא:											ג.
בתר דבעיא הדר פשטה: מת מצוה עדיף												ג.
גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.	דאמר מר:											ג.
כך וכל הסמוך לו וכל הנראה עמו נדון ככך.	גופא, אמר רבי יהושע בן לוי:											ג.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ! שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
סמוך - אף על פי שאינו נראה, נראה - אף על פי שאינו סמוך.	תנא:												ג.
בשלמא נראה אף על פי שאינו סמוך - משכחת לה כגון דיתבה בראש ההר. אלא סמוך אף על פי שאינו נראה, היכי משכחת לה?							⚡						ג.
שיושבת בנחל.	רבי - ירמיה:											!	ג.
כרך שישב ולבסוף הוקף - נדון ככפר. מאי טעמא - דכתיב (ויקרא כ"ה) ואיש כי ימכר בית מושב עיר חומה - שהוקף ולבסוף ישב, ולא שישב ולבסוף הוקף.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ג.
כרך שאין בו עשרה בטלנין - נדון ככפר.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ג.
מאי קא משמע לן?												⚡	ג.
איזו היא עיר גדולה - כל שיש בה עשרה בטלנין, פחות מכאן - הרי זה כפר.	תנינא:											⚡	ג.
כרך איצטריך ליה, אף על גב דמיקלעי ליה מעלמא.												!	ג.
כרך שחרב ולבסוף ישב - נדון ככרך.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ג.
מאי חרב?												^	ג.
אילמא חרבו חומותיו												!	ג.
ישב - אין, לא ישב - לא?												⚡	ג.
אומר: (ויקרא כ"ה) אשר לוא חומה - אף על פי שאין לו עכשיו, והיה לו קודם לכן.	והא תניא, רבי אליעזר בר יוסי:											⚡	ג.
אלא: מאי חרב - שחרב מעשרה בטלנין.												!	ג.
לוד ואונו וגיא החרשים מוקפות חומה מימות יהושע בן נון הוו.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ג.
והני יהושע בננהי? והא אלפעל בננהי, דכתיב (דברי הימים א' ח') (בני) [ובני] אלפעל עבר ומשעם ושמר הוא בנה את אונו ואת לוד ובנתיה.												⚡	ד.
ולטעמיך, אסא בננהי, דכתיב (דברי הימים ב' י"ד) ויבן ערי מצורה ביהודה												!	ד.
הני מוקפות חומה מימות יהושע בן נון הוו, חרוב בימי פילגש בגבעה ואתא אלפעל בננהי, הדור אינפול - אתא אסא שפצינהו.	רבי אלעזר:											!	ד.
דיקא נמי, דכתיב (דברים הימים ב' י"ד) ויאמר ליהודה נבנה את הערים האלה - מכלל דערים הוו מעיקרא, שמע מינה.												■	ד.
נשים חייבות במקרא מגילה, שאף הן היו באותו הנס.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ד.
פורים שחל להיות בשבת - שואלין ודורשין בענינו של יום.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ד.
מאי אריא פורים? אפילו יום טוב נמי												⚡	ד.
משה תיקן להם לישראל שיהו שואלין ודורשין בענינו של יום: הלכות פסח בפסח, הלכות עצרת בעצרת והלכות חג בחג.	דתניא:											⚡	ד.
פורים איצטריכא ליה. מהו דתימא: נגזור משום דרבה, קא משמע לן.												!	ד.
חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום, שנאמר (תהלים כ"ב) אלהי אקרא יומם ולא תענה ולילה ולא דמיה לי.	ואמר רבי יהושע בן לוי:												ד.
סבור מינה: למקרייה בליליא, ולמיתנא מתניתין דידה ביממא.												■	ד.
אמר להו רבי ירמיה: לדידי מיפרשא לי מיניה דרבי חייא בר אבא:												■	ד.
חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום, שנאמר (תהלים ל') למען יזמרח כבוד ולא ידם ה' אלהי לעולם אודך.	איתמר נמי, אמר רבי חלבו אמר עולא ביראה:											■	ד.
אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה.												■	ד.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		<p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה-</p>		<p>מקרא- key:</p>	
מגילה- מגילה נקראת		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ	
מימרא					
חכמים הקילו על הכפרים להיות מקדימין ליום הכניסה כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבכרכין.	רבי חנינא:				◊
למימרא דתקנתא דכרכין הוי?				⚡	
הל להיות בשני - כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום	והתנן:			◊	
ואם איתא - ליקדמו ליום הכניסה				⚡	
הוה להו עשרה, ועשרה לא תקינו רבנן.				!	◊
הל להיות בחמישי - כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום.	תא שמע:			◊	
ואם איתא - ליקדמו ליום הכניסה, דאחד עשר הוא				⚡	
מיום הכניסה ליום הכניסה לא דחינן.				!	◊
אימתי - במקום שנכנסים בשני ובחמישי, אבל מקום שאין נכנסים בשני ובחמישי - אין קורין אותה אלא בזמנה.	תא שמע, אמר רבי יהודה:			◊	
ואי סלקא דעתך תקנתא דכרכין היא - משום דאין נכנסים בשני ובחמישי מפסדי להו לכרכין?				⚡	
לא תימא כדי שיספקו מים ומזון, אלא אימא: מפני שמספקים מים ומזון לאחיהם שבכרכין.				!	◊
כיצד הל להיות בשני בשבת כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום וכו',					<
מאי שנא רישא דנקט סידורא דירחא, ומאי שנא סיפא דנקט סידורא דיומי?				⚡	
אידי דמיתפכי ליה נקט סידורא דיומי.				!	◊
הל להיות בערב שבת וכו'					<
מתניתין מני?				^	
אי רבי, אי רבי יוסי.				!	◊
מאי רבי				^	
הל להיות בערב שבת - כפרים ועיירות גדולות מקדימין ליום הכניסה, ומוקפין חומה קורין בו ביום.	דתניא: [ת"ק]	◊	■	!	◊
אומר אני, לא ידחו עיירות ממקומן, אלא אלו ואלו קורין בו ביום.	רבי:	◊	■	!	◊
מאי טעמא דתנא קמא?				^	◊
דכתיב בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה עיירות קודמות למוקפין - אף כאן עיירות קודמות למוקפין.				!	◊
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין נדחין עיירות ממקומן - אף כאן לא ידחו עיירות ממקומן				⚡	
שאני הכא דלא אפשר.				!	
ורבי, מאי טעמא?				^	◊
בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין עיירות נדחין ממקומן - אף כאן לא ידחו עיירות ממקומן.				!	◊
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה עיירות קודמות למוקפין - אף כאן נמי עיירות קודמות למוקפין				⚡	
שאני הכא דלא אפשר.				!	
מאי רבי יוסי				^	
הל להיות בערב שבת - מוקפין וכפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בו ביום.	דתניא: [ת"ק]	◊	■	!	◊
אין מוקפין קודמין לעיירות, אלא אלו ואלו קורין בו ביום.	רבי יוסי:	◊	■	!	◊
מאי טעמא דתנא קמא?				^	◊

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-קודמת-פיסקה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-kev:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
מגילה-מגילה נקראת	מאימרא													
דכתיב בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה עיירות בארבעה עשר, וזמנו של זה לא זמנו של זה - אף כאן עיירות בארבעה עשר, וזמנו של זה לא זמנו של זה.														ד:
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין מוקפין קודמין לעיירות - אף כאן אין מוקפין קודמין לעיירות														ד:
שאני הכא דלא אפשר.														ד:
מאי טעמא דרבי יוסי														ד:
בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אין מוקפין קודמין לעיירות - אף כאן אין מוקפין קודמין לעיירות.														ד:
ואימא: בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה זמנו של זה לא זמנו של זה - אף כאן זמנו של זה לא זמנו של זה.														ד:
שאני הכא דלא אפשר.														ד:
וסבר רבי עיירות לא דחינן ליום הכניסה?														ד:
חל להיות בשבת - כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בערב שבת ומוקפות חומה למחר.	והתניא: [ת"ק]													ד:
אומר אני, הואיל ונדחו עיירות ממקומן - ידחו ליום הכניסה	רבי:													ד:
הכי השתא? התם - זמנם שבת היא, והואיל דנדחו - ידחו. והכא, זמנם ערב שבת.														ד:
כמאן אזלא הא דאמר רבי חלבו אמר רב הונא:														ד:
פורים שחל להיות בשבת הכל נדחין ליום הכניסה.	[רבי חלבו אמר רב הונא]													ד:
הכל נדחין סלקא דעתך? והא איכא מוקפין דעבדי למחר														ד:
אלא כל הנדחה - ידחה ליום הכניסה.														ד:
כמאן - כרבי.														ד:
דכולי עלמא מיהא מגילה בשבת לא קרינן, מאי טעמא?														ד:
הכל חייבין בקריאת מגילה (ובתקיעת שופר), ואין הכל בקיאים במקרא מגילה, גזירה שמא יטלנה בידו וילך אצל בקי ללמוד, ויעבירנה ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דשופר, והיינו טעמא דלולב.	רבא:													ד:
מפני שעניניהן של עניים נשואות במקרא מגילה.	רב יוסף:													ד:
אף על פי שאמרו כפרים מקדימין ליום הכניסה - גובין בו ביום, ומחלקין בו ביום.	תניא נמי הכי:													ד:
אף על פי שאמרו? אדרבה, משום דאמרו הוא														ד:
אלא: הואיל ואמרו שכפרים מקדימין ליום הכניסה - גובין בו ביום ומחלקין בו ביום, מפני שעניניהם של עניים נשואות במקרא מגילה.														ד:
אבל שמחה אינה נוהגת אלא בזמנה.														ד:
מגילה, בזמנה - קורין אותה אפילו ביחיד, שלא בזמנה - בעשרה.	רב:													ה.
בין בזמנה בין שלא בזמנה בעשרה.	רב אסי:													ה.
הוה עובדא וחס ליה רב להא דרב אסי.														ה.
ומי אמר רב הכי?														ה.
פורים שחל להיות בשבת - ערב שבת זמנם.	והאמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משימה דרב:													ה.

<p>♦ חולקים-disputants</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>◊ מעשה-story</p> <p>■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
--	---

מגילה-מגילה נקראת		Talmud Navigator														
	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
ערב שבת זמנם? והא שבת זמנם הוא									⚡	⚡						ה.
אלא לאו הכי קאמר: שלא בזמנם - כזמנם, מה זמנם אפילו ביחיד, אף שלא בזמנם - אפילו ביחיד										⚡	◊					ה.
לא, לענין מקרא מגילה בעשרה. אלא, מאי ערב שבת זמנם - לאפוקי מדרבי										!	◊					ה.
הואיל ונדחו עיירות ממקומן ידחו ליום הכניסה		דאמר: [רבי]								!	◊					ה.
הא קא משמע לן דערב שבת זמנם הוא.										!						ה.
אי זו היא עיר גדולה? - כל שיש בה עשרה בטלנין. פחות מאן - הרי זה כפר.																מ.
באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין. אבל זמן עצי כהנים, ותשעה באב, חגיגה, והקהל - מאחרין ולא מקדימין.																ה.
אף על פי שאמרו מקדימין ולא מאחרין - מותרין בהספד ובתענית ומתנות לאביונים.																ה.
אימתי - מקום שנכנסין בשני ובחמישי, אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי - אין קורין אותה אלא בזמנה.		רבי יהודה:														ה.
עשרה בטלנין שבבית הכנסת.		תנא:														ג.
באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין.																ה.
מאי טעמא?																ה.
אמר קרא ולא יעבור.		רבי אבא אמר שמואל:								!	◊					ה.
מנין שאין מונין ימים לשנים - שנאמר (שמות י"ב) לחדשי השנה - חדשים אתה מונה לשנים, ואי אתה מונה ימים לשנים.		ואמר רבי אבא אמר שמואל:									◊					ה.
מנין שאין מחשבין שעות לחדשים - שנאמר (במדבר י"א) עד חדש ימים - ימים אתה מחשב לחדשים, ואי אתה מחשב שעות לחדשים.		רבנן דקיסרי משום רבי אבא:									◊					ה.
אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין.																<
תשעה באב - אקדומי פורענות לא מקדמי																ה.
חגיגה והקהל - משום דאכתי לא מטא זמן חיוביהו																ה.
חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין.		תנא:														ה.
בשלמא חגיגה, דאי מיקלע בשבתא - מאחרין לה לבתר שבתא. אלא זמן חגיגה מאי היא?										⚡						ה.
הכי קאמר: חגיגה בשבת, ועולת ראייה אפילו ביום טוב דזמן חגיגה - מאחרין.		רב אישעיא:								!	◊					ה.
מני										^						ה.
בית שמאי היא										!						ה.
מביאין שלמים ביום טוב ואין סומכין עליהן, אבל לא עולות		דתנן: [בית שמאי]								!	◊					ה.
מביאין שלמים ועולות, וסומכין עליהן.		בית הלל:								!	◊					ה.
חגיגה, כל זמן חגיגה מאחרין, טפי - לא.		רבא:								!	◊					ה.
מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג - חוגג והולך את כל הרגל כולו ויום טוב האחרון של חג. עבר הרגל ולא חג - אינו חייב באחריותו.		דתנן:								!	◊					ה.
חגיגה וכל זמן חגיגה מאחרין - ואפילו עצרת דחד יומא מאחרין.		רב אשי:								!	◊					ה.
מודים, שאם חל עצרת להיות בשבת שיום טובו אחר השבת.		דתנן:								!	◊					ה.
רבי נטע נטיעה בפורים, ורחץ בקרונה של צפורי בשבעה עשר בתמוז, ובקש לעקור תשעה באב, ולא הודו לו.		רבי אלעזר אמר רבי חנינא:									◊					ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ! שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

מגילה-מגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר לפניו רבי אבא בר זבדא:											
רבי, לא כך היה מעשה. אלא: תשעה באב שחל להיות בשבת הוה, ודחינוהו לאחר השבת, ואמר רבי: הואיל ונדחה - ידחה, ולא הוודו חכמים.	[רבי אלעזר]											
קרי עליה (קהלת ד') טובים השנים מן האחד.												
ורבי, היכי נטע נטיעה בפורים?												
שמחה ומשתה ויום טוב, שמחה - מלמד שאסורים בהספד, משתה - מלמד שאסור בתענית, ויום טוב - מלמד שאסור בעשיית מלאכה.	והתני רב יוסף:											
אלא: רבי בר ארביסר הוה, וכי נטע - בחמיסר נטע												
איני? והא רבי בטבריא הוה, וטבריא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון הוא?												
אלא, רבי בר חמיסר הוה, וכי נטע - בארביסר הוה.												
ומי פשיטא ליה דטבריא מוקפת חומה מימות יהושע בן נון?												
והא חזקיה קרי בטבריא בארביסר ובחמיסר, מספקא ליה אי מוקפת חומה מימות יהושע בן נון היא אי לא?	[חזקיה]											
לחזקיה - מספקא ליה, לרבי - פשיטא ליה.												
וכי פשיטא ליה מי שרי?												
את יום ארבעה עשר ואת יום חמשה עשר יומי פוריא אינון, דלא למספד בהון.	והכתיב במגילת תענית:											
לא נצרכא אלא לאסור את של זה בזה ואת של זה בזה	ואמר רבא:											
הני מילי - בהספד ובתענית, אבל מלאכה - יום אחד ותו לא.												
איני?												
והא רב חזייה לההוא גברא דהוה קא שדי כיתנא בפוריא, ולטייה ולא צמח כיתניה?	[רב]											
התם בר יומא הוה.												
אפילו תימא ביומיה, הספד ותענית - קבילו עליהו, מלאכה לא קבילו עליהו. דמעיקרא כתיב שמחה ומשתה ויום טוב, ולבסוף כתיב לעשות אותם ימי משתה ושמחה, ואילו יום טוב לא כתיב.	רבה בריה דרבא:											
ואלא רב, מאי טעמא לטייה לההוא גברא?												
דברים המותרין ואחרים נהגו בהן איסור הוה												
ובאתריה דרבי לא נהוג.												
ואיבעית אימא: לעולם נהוג, ורבי נטיעה של שמחה נטע.												
עברו אלו ולא נענו - ממעטין במשא ומתן, בבנין ובנטיעה, באירוסין ובנישואין.	כדתנן:											
בנין - בנין של שמחה, נטיעה - נטיעה של שמחה. איזהו בנין של שמחה - זה הבונה בית חתנות לבנו. איזו היא נטיעה של שמחה - זה הנוטע אבורנקי של מלכים.	ותנא עלה:											
חזקיה קרי בטבריא בארביסר ובחמיסר, מספקא ליה אי מוקפת חומה מימות יהושע בן נון היא אי לא.	גופא [חזקיה]											
ומי מספקא ליה מלתא דטבריא? והכתיב (יהושע י"ט) וערי מבצר הצדים צר וחמת רקת וכנרת, וקיימא לן רקת זו טבריא												
היינו טעמא דמספקא ליה: משום דחד גיסא שורא דימא הות.												
אי הכי אמאי מספקא ליה? ודאי לאו חומה היא												
(ויקרא כ"ה) אשר לו חמה - ולא שור איגר, סביב פרט לטבריא שימה חומתה.	דתניא:											

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement- מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
לענין בתי ערי חומה לא מספקא ליה, כי קא מספקא ליה - לענין מקרא מגילה: מאי פרוזים ומאי מוקפין דכתיבי גבי מקרא מגילה, משום דהני מיגלו והני לא מיגלו, והא נמי מיגליא, או דלמא: משום דהני מיגנו והני לא מיגנו, והא נמי מיגניא. משום הכי מספקא ליה.														◇	ה:
רב אסי קרי מגילה בהוצל בארביסר ובחמיסר, מספקא ליה אי מוקפת חומה מימות יהושע בן נון היא אי לא.		[רב אסי]												◇	ה:
האי הוצל דבית בנימין מוקפת חומה מימות יהושע היא.		איכא דאמר, אמר רב אסי:												◇	ה:
כי הוינא תליא אמינא מלתא דשאינא לסבייא, ואישתכח כוותי:		רבי יוחנן:										○			ה:
חמת זו טבריא, ולמה נקרא שמה חמת - על שום חמי טבריא.		[רבי יוחנן]										○	◇	ו. 1	
רקת - זו ציפורי. ולמה נקרא שמה רקת - משום דמידלייא כרקתא - דנהרא.												○	◇	ו. 1	
כינרת - זו גינוסר, ולמה נקרא שמה כינרת - דמתיקי פירא כקלא דכינרי.												○	◇	ו. 1	
מי איכא למאן דאמר רקת לאו טבריא היא? והא כי שכיב איניש הכא, התם ספדי ליה הכי: גדול הוא בששך, ושם לו ברקת. וכי מסקי ארונא להתם ספדי ליה הכי: אוהבי שרידים יושבי רקת, צאו וקבלו הרוגי עומק.		רבא:									⚡			ו. 1	
כי נח נפשיה דרבי זירא פתח עליה ההוא ספדנא: ארץ שנער הרה וילדה ארץ צבי גידלה שעשועיה, אוי נא לה, אמרה רקת, כי אבדה כלי חמדתה.												⚡		ו. 1	
חמת - זו חמי גרר, רקת זו טבריא, כינרת - זו גינוסר, ולמה נקרא שמה רקת - שאפילו ריקנין שבה מלאין מצות כרמון.		אלא אמר רבא:										⚡	◇	ו. 1	
רקת שמה, ולמה נקרא שמה טבריא - שיושבת בטבורה של ארץ ישראל.		רבי ירמיה:											◇	ו. 1	
רקת שמה, ולמה נקרא שמה טבריא - שטובה ראיתה.		רבה:											◇	ו. 1	
קטרון זו צפורי, ולמה נקרא שמה ציפורי - שיושבת בראש ההר כצפור.		זעירא:											◇	ו. 1	
וקטרון ציפורי היא? והא קטרון בחלקו של זבולון הוא, דכתיב (שופטים א') זבולון לא הוריש את יושבי קטרון ואת יושבי נהלל. וזבולון מתרעם על מדותיו הוה, שנאמר (שופטים ה') זבולון עם הרף נפשו למות, מה טעם - משום דנפתלי על מרומי שדה. אמר זבולון לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם לאחיי נתת להם שדות וכרמים ולי נתת הרים וגבעות, לאחיי נתת להם ארצות - ולי נתת ימים ונהרות. אמר לו: כולן צריכין לך על ידי חלזון, שנאמר (דברים ל"ג) [עמים הר יקראו] ושפני טמוני חול.												⚡	◇	ו. 1	
שפני - זה חלזון, טמוני - זו טרית, חול - זו זכוכית לבנה.		תני רב יוסף:											⚡	ו. 1	
אמר לפניו: רבוננו של עולם מי מודיעני? אמר לו: (דברים ל"ג) שם יזבחו זבחי צדק, סימן זה יהא לך: כל הנוטל ממך בלא דמים - אינו מועיל בפרקמטיא שלו כלום.													⚡	ו. 1	
ואי סלקא דעתך קטרון זו ציפורי, אמאי מתרעם על מדותיו? והא הויא ציפורי, מילתא דעדיפא טובא וכי תימא דלית בה זבת חלב ודבש													⚡	ו. 1	
לדידי חזי לי זבת חלב ודבש דציפורי, והויא ששה עשר מיל על ששה עשר מיל		והאמר ריש לקיש:											⚡	ו. 1	
וכי תימא: דלא נפישא דידיה כדאחוה													⚡	ו. 1	
לדידי חזי לי זבת חלב ודבש דכל ארעא דישראל והויא כמבי כובי עד אקרא דתולבקני - עשרין ורתתין פרסי אורכא, ופותיא שיתא פרסי.		והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											⚡	ו. 1	
אפילו הכי שדות וכרמים עדיפא ליה.													⚡	ו. 1	
דיקא נמי, דכתיב (שופטים ה') ונפתלי על מרומי שדה, שמע מינה.													■	ו. 1	
(צפניה ב') ועקרן תעקר - זו קסרי בת אדום, שהיא יושבת בין החולות, והיא היתה יתד תקועה לישראל בימי יוונים, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום היו קורין אותה אחידת מגדל שיר.		רבי אבהו:											◇	ו. 1	

Talmud Navigator

statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה		disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה		key-מקרא:											
		מגילה-מגילה נקראת													
מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד
מאי דכתיב (זכריה ט') והסרתי דמיו משקציו מביין שניו ונשאר גם הוא לאלהינו, והסרתי דמיו מפיו זה בית במיא שלהן, ושקציו מביין שניו, זה בית גליא שלהן, ונשאר גם הוא לאלהינו - אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות שבאדום. (זכריה ט') והיה כאלף ביהודה ועקרון כיבוסי - אלו תראטריות וקרקסיות שבאדום שעתידין שרי יהודה ללמד בהן תורה ברבים.	רבי יוסי בר חנינא:														
לשם - זו פמיים, עקרון תעקר - זו קסרי בת אדום, שהיא היתה מטרופולין של מלכים.	רבי יצחק:														
דמרבי בה מלכי	איכא דאמרי:														
דמוקמי מינה מלכי.	ואיכא דאמרי:														
קסרי וירושלים, אם יאמר לך אדם: הרבו שתיהן - אל תאמן, ישבו שתיהן - אל תאמן. חרבה קסרי וישבה ירושלים, חרבה ירושלים וישבה קסרי - תאמן. שנאמר (יחזקאל כ"ו) אמלאה החרבה: אם מליאה זו - חרבה זו, אם מליאה זו חרבה זו.	[ר' יצחק]														
מהכא: (בראשית כ"ה) ולאם מלאם יאמן.	רב נחמן בר יצחק:														
מאי דכתיב (ישעיהו כ"ו) יחן רשע בל למד צדק. אמר יצחק לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, יוחן עשן - אמר לו: רשע הוא. - אמר לו: בל למד צדק? - אמר לו: (ישעיהו כ"ו) בארץ נכחות יעול. - אמר לו: אם כן - בל יראה גאות ה'.	ואמר רבי יצחק:														
מאי דכתיב (תהלים ק"מ) אל תתן ה' מאויי רשע זממו אל תפק ירומו סלה. אמר יעקב לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, אל תתן לעשו הרשע תאות לבו. זממו אל תפק - זו גרממיה של אדום, שאלמלי הן יוצאין מחריבין כל העולם כולו.	ואמר רבי יצחק:														
תלת מאה קטירי תגא איכא בגרממיה של אדום, ותלת מאה ושיתין וחמשה מרובני איכא ברומי. ובכל יומא נפקי הני לאפי הני ומקטיל חד מיניהו, ומיטרדי לאוקמי מלכא.	ואמר רבי חמא בר חנינא:														
אם יאמר לך אדם: יגעתי ולא מצאתי - אל תאמן, לא יגעתי ומצאתי - אל תאמן, יגעתי ומצאתי - תאמן. הני מילי - בדברי תורה. אבל במשא ומתן - סיעתא הוא מן שמיא. ולדברי תורה לא אמרן אלא אחדודי, אבל לאוקמי גירסא - סיעתא מן שמיא היא.	ואמר רבי יצחק:														
אם ראתי רשע שהשעה משחקת לו - אל תתגר בן, שנאמר (תהלים ל"ז) אל תתחר במרעים, ולא עוד אלא שדרכו מצליחין, שנאמר (תהלים י') יחילו דרכו בכל עת, ולא עוד אלא שזוכה בדן, שנאמר מרום משפטיך מנגדן, ולא עוד אלא שרואה בשונאיו שנאמר כל צורריו יפח בהם.	ואמר רבי יצחק:														
איני?															
מותר להתגרות ברשעים בעולם הזה, שנאמר (משלי כ"ה) עזבי תורה יהללו רשע ושמרי תורה יתגרו בה.	והאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי:														
מותר להתגרות ברשעים בעולם הזה, ואם לחשך אדם לומר אל תתחר במרעים ואל תקנא בעשי עולה - מי שלבו נוקפו אומר כן. אלא: אל תתחר במרעים - להיות כמרעים, ואל תקנא בעשי עולה - להיות כעושי עולה. ואומר (משלי כ"ג) אל יקנא לבך בחטאים וגו'.	ותניא, רבי דוסתאי בר מתון:														
לא קשיא: הא - במילי דידיה, הא - במילי דשמיא.															
ואיבעית אימא: הא והא במילי דידיה, ולא קשיא: הא - בצדיק גמור, הא - בצדיק שאינו גמור.															
מאי דכתיב (חבקוק א') למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו - צדיק ממנו - בולע, צדיק גמור - אינו בולע.	דאמר רב הונא:														
ואי בעית אימא: שעה משחקת לו שאני.															
איטליא של יון זה כרך גדול של רומי. והוא תלת מאה פרסה על תלת מאה פרסה, ויש בה שלש מאות ששים וחמישים שווקים כמנין ימות החמה, וקטן שבכולם של מוכרי עופות, והוא ששה עשר מיל על ששה עשר מיל. ומלך סועד בכל יום באחד מהן. והדר בה אף על פי שאינו נולד בה - נוטל פרס מבית המלך, והנוטל בה אף על פי שאינו דר בה - נוטל פרס מבית המלך. ושלושת אלפים בי בני יש בו, וחמש מאות חלונות מעלין עשן חוץ לחומה. צדו אחד ים וצדו אחד הרים וגבעות, צדו אחד מתיצב של ברזל, וצדו אחד חולסית ומצולה.	עולא:														
קראו את המגילה באדר הראשון ונתעברה השנה - קורין אותה באדר שני.															
אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה, ומתנות לאביונים.															
הא לענין סדר פרשיות - זה זה שוין.															

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

מגילה-מגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מני מתניתין?													
לא תנא קמא, ולא רבי אליעזר ברבי יוסי, ולא רבן שמעון בן גמליאל.													
קראו את המגילה באדר הראשון ונתעברה השנה - קורין אותה באדר השני, שכל מצות שנוהגות בשני נוהגות בראשון חוץ ממקרא מגילה.	דתניא: [ת"ק]												
אין קורין אותה באדר השני, שכל מצות שנוהגות בשני נוהגות בראשון.	רבי אליעזר ברבי יוסי:												
אף קורין אותה באדר השני, שכל מצות שנוהגות בשני אין נוהגות בראשון.	רבן שמעון בן גמליאל אומר משום רבי יוסי:												
ושוין בהספד ובתענית שאסורין בזה ובוה.													
רבן שמעון בן גמליאל היינו תנא קמא													
סדר פרשיות איכא בינייהו.	רב פפא:												
לכתחילה בשני, ואי עבוד בראשון - עבוד, בר ממקרא מגילה דאף על גב דקרו בראשון קרו בשני	דנא קמא סבר:												
אפילו מקרא מגילה לכתחילה בראשון.	רבי אליעזר ברבי יוסי סבר:												
אפילו סדר פרשיות, אי קרו בראשון - קרו בשני.	רבן שמעון בן גמליאל סבר:												
מני?													
אי תנא קמא													
קשיא מתנות													
אי רבי אליעזר ברבי יוסי													
קשיא נמי מקרא מגילה.													
אי רבן שמעון בן גמליאל													
קשיא סדר פרשיות													
לעולם תנא קמא, ותנא מקרא מגילה והוא הדין מתנות לאבינונים, דהא בהא תליא.													
ואי בעית אימא: לעולם רבן שמעון בן גמליאל היא, ומתניתין חסורי מיסרא													
אין בין ארבעה עשר שבאדר הראשון לארבעה עשר שבאדר השני אלא מקרא מגילה ומתנות	והכי קתני:												
הא לענין הספד ותענית - זה וזה שוין.													
ואילו סדר פרשיות לא מיירי.													
הלכתא כרבן שמעון בן גמליאל שאמר משום רבי יוסי.	רבי חייא בר אבין אמר רבי יוחנן:												
ושניהם מקרא אחד דרשו: בכל שנה ושנה.	רבי יוחנן:												
בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אדר הסמוך לשבט - אף כאן אדר הסמוך לשבט	רבי אליעזר ברבי יוסי סבר:												
בכל שנה ושנה, מה כל שנה ושנה אדר הסמוך לניסן - אף כאן אדר הסמוך לניסן.	רבן שמעון בן גמליאל סבר:												
בשלמא רבי אליעזר ברבי יוסי - מסתבר טעמא, דאין מעבירין על המצות, אלא רבן שמעון בן גמליאל מאי טעמא?													
טעמא דרבי שמעון בן גמליאל מסמך גאולה לגאולה עדיף.	רבי טבי:												
טעמא דרבן שמעון בן גמליאל מהכא, דכתיב לקים את אגרת הפרים הזאת השנית. ואיצטריך למיכתב השנית, ואיצטריך למיכתב בכל שנה ושנה, דאי מבכל שנה ושנה, הוה אמינא כי קושין, קא משמע לן: השנית. ואי אשמועינן השנית, הוה אמינא בתחילה בראשון ובשני, קא משמע לן: בכל שנה ושנה.	רבי אלעזר:												

<p>♦ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	--

מקרא-kev:

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
ורבי אליעזר ברבי יוסי, האי השנית מאי עביד ליה?			⚡																				ז.
מיבעי ליה לכדרב שמואל בר יהודה			!																				ז.
בתחילה קבעוה בשושן, ולבסוף בכל העולם כולו.		דאמר רב שמואל בר יהודה:	!	■																			ז.
שלחה להם אסתר לחכמים: קבעוני לדורות שלחו לה: קנאה את מעוררת עלינו לבין האומות. שלחה להם: כבר כתובה אני על דברי הימים למלכי מדי ופרס.		רב שמואל בר יהודה:	■																				ז.
שלחה להם אסתר לחכמים: כתבוני לדורות. שלחו לה: (משלי כ"ב) הלא כתבתי לך שלישים, שלישים ולא רבעים. עד שמצאו לו מקרא כתוב בתורה (שמות י"ז) כתב זאת זכרון בספר, כתב זאת - מה שכתוב כאן ובמשנה תורה, זכרון - מה שכתוב בנביאים, בספר - מה שכתוב במגילה.		רב רוב חנינא ורבי יוחנן ורב חביבא מתנו: בכוליה סדר מועד כל כי האי זוגא חלופי רבי יוחנן ומעייל רבי יונתן:	■																				ז.
כתנאי:			■																				ז.
כתב זאת - מה שכתוב כאן, זכרון - מה שכתוב במשנה תורה, בספר - מה שכתוב בנביאים, דברי רבי יהושע.		[רבי יהושע]	■	♦																			ז.
כתב זאת - מה שכתוב כאן ובמשנה תורה, זכרון - מה שכתוב בנביאים, בספר - מה שכתוב במגילה.		רבי אליעזר המודעי:	■	♦																			ז.
אסתר אינה מטמאה את הידים.		רב יהודה אמר שמואל:																					ז.
למימרא דסבר שמואל אסתר לאו ברוח הקודש נאמרה?																							ז.
אסתר ברוח הקודש נאמרה		והאמר שמואל:																					ז.
נאמרה לקרות ולא נאמרה ליכתוב.																							ז.
קהלת אינו מטמא את הידים, ומחלוקת בשיר השירים.		מיתיבי: רבי מאיר:																					ז.
שיר השירים מטמא את הידים, ומחלוקת בקהלת.		רבי יוסי																					ז.
קהלת מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל, אבל רות ושיר השירים ואסתר - מטמאין את הידים		רבי שמעון:																					ז.
הוא דאמר כרבי יהושע.																							ז.
קהלת אינו מטמא את הידים, מפני שחכתו של שלמה היא.		תניא, רבי שמעון בן מנסיא:																					ז.
וכי זו בלבד אמר? והלא כבר נאמר (מלכים א' ד') וידבר שלשת אלפים משל, ואומר (משלי ל') אל תוסף על דבריו.		אמרו לו:																					ז.
מאי ואומר?																							ז.
וכי תימא: מימר - טובא אמר, דאי בעי - איכתיב, ודאי בעי לא איכתיב. תא שמע אל תוסף על דבריו.																							ז.
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ו') ויאמר המן בלבו.		תניא, רבי אליעזר:																					ז.
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ב') ותהי אסתר נשאת הן בעיני כל ראייה.		רבי עקיבא:																					ז.
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ב') ויודע הדבר למרדכי.		רבי מאיר																					ז.
אסתר ברוח הקודש נאמרה, שנאמר (אסתר ט') ובבוזה לא שלחו את דם.		רבי יוסי בן דורמסקית																					ז.
אי הואי התם הוה אמינא מלתא דעדיפא מכולהו, שנאמר קימו וקבלו - קימו למעלה מה שקיבלו למטה.		שמואל:																					ז.
לכולהו אית להו פירכא, לבר מדשמואל דלית ליה פירכא.		רבא:																					ז.
דריבא אליעזר - סברא הוא, דלא הוה איניש דחשיב למלכא כוותיה, והאי כי קא מפיש טובא ואמר - אדעתיה דנפשיה קאמר.																							ז.
דריבא עקיבא - דלמא כרבי אלעזר																							ז.

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p> <p>central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה-</p> <p>מקרא- key:</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מגילה-מגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר									
מלמד שכל אחד ואחד נדמתה לו כאומתו.	דאמר: [ר"ע]									■	ז
והא דרבי מאיר - דלמא כרבי חייא בר אבא,										ז	
בגתן ותרש שני טרשיים היו.	דאמר:									■	ז
והא דרבי יוסי בן דורמסקית - דלמא פריסתקי שדור.										ז	
דשמואל ודאי לית ליה פירכא.										■	ז
היינו דאמרי אינשי: טבא חדא פלפלתא חריפתא ממלי צני קרי.	רבינא:									■	ז
מהכא: (אסתר ט') וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים	רבי יוסף:									■	ז
מהכא: וזכרם לא יסוף מזרעם.	רב נחמן בר יצחק:									■	ז
ומתנות לאבינונים.										■	ז
ומשלח מנות איש לרעהו - שתי מנות לאיש אחד. ומתנות לאבינונים - שתי מתנות לשני בני אדם.	תני רב יוסף:									■	ז
רבי יהודה נשיאה שדר ליה לרבי אושעיא אטמא דעיגלא תלתא וגרבא דחמרא										○	ז
קיימת בנו רבינו ומשלח מנות איש לרעהו ומתנות לאבינונים.	שלח ליה: [רבי אושעיא]									■	ז
רבה שדר ליה למרי בר מר ביד אביי מלא טסקא דקשבא, ומלי כסא קמחא דאבשונא.										○	ז
השתא אמר מרי: אי חקלאה מלכא ליהוי - דיקולא מצואריה לא נחית.	אמר ליה אביי:									○	ז
הדר שדר ליה איהו מלא טסקא דזנגבילא, ומלא כסא דפלפלתא אריכא.										○	ז
השתא אמר מר: אנא שדרי ליה חוליא ואיהו שדר לי חורפא.	אביי:									○	ז
כי נפקי מבי מר הוה שבענא, כי מטאי להתם קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה, ואכלי בהו שיתין פלוגי. ובישולא בתרייתא הוו קרו ליה צלי קדר, ובעאי למיכס צעא אבתרה.	אביי:									○	ז
היינו דאמרי אינשי: כפיין עניא ולא ידע. אי נמי: רווחא לבסימא שכיח.	אביי:									■	ז
אביי בר - אבין ורבי חנינא בר אבין מחלפי סעודתייהו להדדי.										○	ז
מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.	רבא:									■	ז
רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום, קם רבה שחטיה לרבי זירא. למחר בעי רחמי ואחיה.										○	ז
לשנה אמר ליה: ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי.	[רבה]									○	ז
לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא.	אמר ליה: [רבי זירא]									○	ז
סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו, מאי טעמא - ימי משתה ושמחה כתיב.	רבא:									■	ז
רב אשי הוה יתיב קמיה דאמימר נגה ולא אתו רבנן.										○	ז
מאי טעמא לא אתו רבנן?	אמר ליה: [אמימר]									○	ז
דלמא טרידי בסעודת פורים	[רב אשי]									○	ז
ולא הוה אפשר למיכלה באורתא?	אמר ליה: [אמימר]									○	ז
לא שמיע ליה למר הא דאמר רבא:	אמר ליה: [רב אשי]									○	ז
סעודת פורים שאכלה בלילה לא יצא ידי חובתו.	[רבא]									■	ז
אמר רבא הכי?	אמר ליה: [אמימר]									ז	
אין	אמר ליה: [רב אשי]									!	ז

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p> <p>מקרא-kev:</p>	<p style="text-align: center;"> statement-מימרא & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה </p>
---	--

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	תנא מיניה ארבעין זימנין, ודמי ליה כמאן דמנח בכיסיה.	[אמימר]											○
	אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד.												
	הא לענין מכשירי אוכל נפש - זה וזה שוין.												
	מתניתין דלא כרבי יהודה												
	אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש	דתניא: [ת"ק]						◆	■	■			◇
	רבי יהודה מתיר אף מכשירי אוכל נפש.	[רבי יהודה]						◆	■	■			◇
	מאי טעמא דתנא קמא												^
	אמר קרא (שמות י"ב) הוא - ולא מכשיריו.	[ת"ק]											!
	ורבי יהודה												ז
	אמר קרא לכם - לכם לכל צורכיכם.	[רבי יהודה]											!
	ואידך נמי, הכתיב לכם												ז
	לכם ולא לנכרים, לכם ולא לכלבים.	[ת"ק]											!
	ואידך נמי, הא כתיב הוא												ז
	כתיב הוא וכתיב לכם, כאן - במכשירין שאפשר לעשותן מערב יום טוב, כאן - במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב.	[רבי יהודה]											!
	אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת.												
	הא לענין תשלומין - זה וזה שוין.												
	מני מתניתין												
	רבי נחוניא בן הקנה היא.												
	רבי נחוניא בן הקנה היה עושה את יום הכפורים כשבת לתשלומין. מה שבת מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין - אף יום הכפורים מתחייב בנפשו ופטור מן התשלומין.	דתניא: [רבי נחוניא בן הקנה]											!
	כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתותן, שנאמר (דברים כ"ה) ונקלה אחיך לעיניך - כיון שלקה הרי הוא כאחיד, דברי רבי חנניה בן גמליאל.	תנן התם: [רבי חנניה בן גמליאל]											
	חלוקין עליו חביריו על רבי חנניה בן גמליאל.	רבי יוחנן:											
	אמרי בי רב: תנינא	רבא:											◆
	אין בין יום הכפורים לשבת אלא שזה זדונו בידי אדם וזה זדונו בהיכרת.	[תנינא]											
	ואם איתא - אידי ואידי בידי אדם היא												
	הא מני - רבי יצחק היא	רב נחמן:											◆
	מלקות בחייבי כריתות ליכא.	דאמר: [רבי יצחק]											
	חייבי כריתות בכלל היו, ולמה יצאת כרת באחותו - לדונה בכרת ולא במלקות.	דתניא, רבי יצחק:											
	אפילו תימא רבנן, זה - עיקר זדונו בידי אדם, וזה - עיקר זדונו בהיכרת.	רב אשי:											◆
	אין בין המודר הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל אלא דריסת הרגל, וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש.												
	הא לענין כלים שעושין בהן אוכל נפש - זה וזה שוין.												
	דריסת הרגל												

<p>disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review- < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment- story- מעשה- O</p>													
מקרא- key:													
מגילה- מגילה נקראת													
מימרא		מאן דאמר											
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
הא לא קפדי אינש?											ז		ה.
הא מני - רבי אליעזר	רבא:										!		ה.
ויתור אסור במודר הנאה.	דאמר: [ר"א]										!	◇	ה.
אין בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים חייב באחריות, ונדבות אינו חייב באחריות.												■	ה.
הא לענין בל תאחר - זה וזה שוין.												■	ה.
אי זהו נדר - האומר הרי עלי עולה. איזו היא נדבה - האומר הרי זו עולה. ומה בין נדרים לנדבות? נדרים, מתו או נגנבו או אבדו - חייב באחריות, נדבות, מתו או נגנבו או אבדו - אינו חייב באחריות	תנן התם:											■	ה.
מנהגי מילי?											^		ה.
(ויקרא א') ונרצה לו לכפר עליו, רבי שמעון אומר: את שעליו חייב באחריותו, ואת שאינו עליו אינו חייב באחריותו.	דתנו רבנן: [רבי שמעון]										!	◇	ה.
מאי משמע?											^		ה.
כיון דאמר עלי - כמאן דטעין אכתפיה דמי.	רבי יצחק בר אבדימי:										!	◇	ה.
אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.												■	ה.
הא לענין משכב ומושב וספירת שבעה - זה וזה שוין.												■	ה.
מנהגי מילי?											^		ה.
מנה הכתוב שתיים וקראו טמא, שלש וקראו טמא. הא כיצד? שתיים לטומאה, ושלש לקרבן.	דתנו רבנן: רבי סימאי:										!	◇	ה.
ואימר שתיים לטומאה ולא לקרבן, שלש לקרבן ולא לטומאה											ז		ה.
אמרת: עד שלא ראה שלש ראה שתיים.											!		ה.
ואימר: שתיים לקרבן ולא לטומאה, שלש אף לטומאה											ז		ה.
לא סלקא דעתך											!		ה.
(ויקרא ט"ו) וכפר עליו הכהן לפני ה' מזובו - מקצת זבין מביאין קרבן ומקצת זבין אין מביאין קרבן.	דתניא:										!	◇	ה.
הא כיצד?											^		ה.
ראה שלש - מביא, שתיים - אינו מביא.											!	◇	ה.
או אינו אלא: ראה שתיים - מביא, ראה שלש - אינו מביא?											ז		ה.
אמרת: עד שלא ראה שלש ראה שתיים.											!		ה.
ואיצטריך דרבי סימאי, ואצטריך מזובו. דאי מדרבי סימאי - הוה אמינא כי קושיין. קמשמע לן מזובו. ואי מזובו - לא ידענא כמה ראיות, קמשמע לן דרבי סימאי.											■	◇	ה.
והשתא דאמרת מזובו לדרשא, (ויקרא ט"ו) וכי יטהר הזב מזובו, מאי דרשת ביה?											ז	◇	ה.
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:											!		ה.
וכי יטהר הזב - לכשיפסוק, מזובו - מזובו, ולא מזובו ונגעו.	[דתניא]										!	◇	ה.
מזובו וספר - לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.	[דתניא]										!	◇	ה.
והלא דין הוא: אם מטמא משכב ומושב - לא יהא טעון ספירת שבעה?											ז		ה.
שומרת יום כנגד יום תוכיח, שמטמא משכב ומושב ואינה טעונה ספירת שבעה. ואף אתה אל תתמה על זה, שאף על פי שמטמא משכב ומושב לא יהא טעון ספירת שבעה, תלמוד לומר מזובו וספר - מקצת זב וספר, לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.											!	◇	ה.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement- מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof- ראיה
מקרא-kev:	

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מאי שנא האי מזובו דמרכי ביה זב בעל שתי ראיות?	רב פפא לאביי:												⊠	ה:
אי סלקא דעתך האי למעוטי הוא דאתא - לישתוק קרא מיניה.	אמר ליה: [אביי]												!	ה:
וכי תימא אתיא מדינא													!	ה:
שומרת יום כנגד יום תוכיח.													!!	ה:
וכי תימא: האי מיבעי ליה מזובו ולא מנגעו													!	ה:
אם כן ליכתב קרא וכי יטהר הזב, ולישתוק, מזובו למה ליי? לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.													!!	ה:
אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה.														מ
אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים.														ה:
הא לענין שילוח וטומאה - זה וזה שוין.														ג
מנהני מילי?													^	ה:
(ויקרא י"ג) וטהרו הכהן מספחת היא וכבס בגדיו וטהר - טהור מפריעה ופרימה דמעיקרא.	דתני רב שמואל בר יצחק קמיה דרב הונא:												!	ה:
אלא מעתה, גבי זב דכתיב (ויקרא ט"ו) וכבס בגדיו וטהר	אמר ליה רבא:												⊠	ה:
התם מאי וטהר מעיקרא איכא?													⊠	ה:
אלא: טהור השתא מלטמא כלי חרס בהיסט. אף על גב דהדר חזי לא מטמא למפרע													!	ה:
הכא נמי טהור השתא מלטמא בביאה למפרע.													⊠	ה:
מהכא (ויקרא י"ג) והצרוע אשר בו הנגע - מי שצרעתו תלויה בגופו, יצא זה שאין צרעתו תלויה בגופו אלא בימים.	אלא אמר רבא:												!	ה:
אלא מעתה (ויקרא י"ג) כל ימי אשר הנגע בו יטמא, מי שצרעתו תלויה בגופו הוא דטעון שילוח, ושאין צרעתו תלויה בגופו - אין טעון שילוח.	אמר ליה אביי:												⊠	ה:
וכי תימא הכי נמי													!	ה:
אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה	והא קתני:												⊠	ה:
הא לענין שילוח ולטמויי בביאה - זה וזה שוין													⊠	ה:
ימי כל ימי - לרבות מצורע מוסגר לשילוח.	אמר ליה: [רבא]												!	ה:
אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים														<
מאי טעמא													^	ה:
אמר קרא (ויקרא י"ד) ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע הצרעת, מי שצרעתו תלויה ברפואות, יצא זה שאין צרעתו תלויה ברפואות אלא בימים.	אביי:												!	ה:
אין בין ספרים לתפלין ומזוזות אלא שהספרים נכתבין בכל לשון, ותפלין ומזוזות אינן נכתבות אלא אשורית.	[ת"ק]												⊠	ה:
אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית.	רבן שמעון בן גמליאל:												⊠	ה:
הא לתופרן בגידין ולטמא את הידים - זה וזה שוין.														ג